

## DE VIER UITTOCHTEN (1)

### HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, in Gods Woord, de bijbel, staat geschreven dat de dingen die het volk Israël zijn overkomen, opgeschreven zijn tot waarschuwing van ons (de Gemeente). 1 Cor. 10:11 – *“En deze dingen alle zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn.”* En dan waarschuwt vers 12, dat als wij menen te staan, wij moeten oppassen niet te vallen.

Daarom wil ik in deze tweedelige bijbelverkondiging eens dieper ingaan op de uittochten van Israël. Als we het hebben over de uittocht van het volk Israël, dan bedoelen we daar doorgaans de uittocht uit Egypte mee, maar wist u dat Israël op het moment dat ik dit schrijf al vier uittochten heeft meegemaakt? Vier uittochten waarbij het volk telkens weer terugkeerde naar het aan hen beloofde land, toen Kanaän geheten en nú Israël. Het volk was in gebieden buiten Israël gevoerd, doch mocht door Gods genade steeds weer terugkeren. Wist u dat de bijbel daar over spreekt? Wij kunnen er veel van leren! Ja, deze vier uittochten zijn in typebeeld ook op ons van toepassing. Ook wij moeten bepaalde vaste denkpatronen en gebieden verlaten, waarbij wij telkens weer mogen terugkeren naar Gods Koninkrijk.

#### De eerste uittocht – uit Ur der Chaldeën

De eerste uittocht betekent voor ons als Gods wedergeboren kinderen, dat wij volledig afstand moeten nemen van de ongelovige mensen om ons heen. Met name van hun geestelijk en werelds gedachtengoed. Wij zijn wel ín, maar niet ván de wereld.

In het Oude testament betrof deze uittocht Abraham. Hij was de stamvader van Israël, ook genoemd het Hebreeuwse volk. Hij was de allereerste van Israël, de persoon waarmee alles met betrekking tot het volk Israël begon.

Abraham moest zijn geboortehuis, zijn omgeving, zijn geboorteland verlaten. Het was een land dat bol stond van de afgoderij en God gaf hem opdracht om naar Kanaän, het beloofde land te gaan. Gen. 11:31 – *“En Terah nam Abram, zijn zoon, en Lot, Harans zoon, zijns zoons zoon, en Sarai, zijn schoondochter, de huisvrouw van zijn zoon Abram, en zij togen met hen uit Ur der Chaldeën, om te gaan naar het land Kanaän; en zij kwamen tot Haran, en woonden aldaar.”*

Dit lezende, zou men denken dat het initiatief voor de verhuizing van de familie uitging van de vader van Abram, van Terah. Maar zo was het niet, hetgeen we hierna lezen.

Gen. 12:1 – *“De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap (HJMS: familie, geboorteland), en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.”*

Hand. 7:2-4 – *“En hij zeide: Gij mannen broeders en vaders, hoort toe: de God der heerlijkheid verscheen onzen vader Abraham, nog zijnde in Mesopotamië, eer hij woonde in Haran; En zeide tot hem: Ga uit uw land en uit uw maagschap, en kom in een land, dat Ik u wijzen zal. Toen ging hij uit het land der Chaldeën, en woonde in Haran. En van daar, nadat zijn vader gestorven was, bracht Hij hem over in dit land, daar gij nu in woont.”*

Niet zijn vader Terah, maar Abraham werd door God geroepen om uit te gaan. God Zelf voerde Abraham uit (Neh. 9:7). Een Joodse overlevering vertelt, dat Abraham als enige in een afgodische maatschappij bezig was met de vraag, wie nu écht alles om hem heen had geschapen. Zeker niet de zon, de maan of de sterren! Hij ervoer dat deze hem niet konden helpen en daarom richtte hij zich tot de enige, hem nog onbekende God, Die hemel en aarde had geschapen. En dáárom riep God hem toen om uit te gaan en dit afgodische rijk van de duisternis te verlaten. Alles wat hem dierbaar was! En Abraham moest ook zijn familie achterlaten. God riep hem uit de duisternis én om de stamvader van Israël te worden.

Broeders en zusters, in Ur der Chaldeën werden vele afgoden aanbeden, waaronder de maangod Sin. Wat leert de naam Ur der Chaldeën ons? In Hebreeuws is het “oer kasdiem” ( אור כשדיים ). Dit betekent “het vuur, het licht van de astrologen (sterrenwichelaars)”. Een sterrenwichelaar is een waarzegger, d.w.z. iemand die aan de hand van de sterren iemands lot voorspelt. De mensen in Ur ontvingen hun licht van sterrenwichelaars, die hemellichamen als goden aanbaden. Licht betekent openbaring. De sterrenwichelaars adviseerden hoe de mensen moesten handelen (Dan. 1:20; 2:2,27; 4:7; 5:7,11).

Maar astrologie was en is een grote zonde in Gods ogen. Lev. 19:26 – “Gij zult niets .....  
....., noch guichelarij plegen.”

“Guichelarij plegen” is in het Hebreeuws “anan” ( עָנַן ), dat letterlijk “bedekken”, alsmede “wolk (die de hemel bedekt)” betekent. Maar figuurlijk betekent het “bedekt handelen (toevanarij), de tijden observeren”. Leest u ook Deut. 4:19; 18:10-11; Jes.47:13; Ezech. 8:16.

Abraham moest dus geboorteland en familie verlaten. Hij moest volledig afstand nemen van hun afgodische denkpatronen en het zogenaamde licht dat zij van waarzeggers ontvingen en de weg volgen, die God voor hem had uitgestippeld. Een weg die hem bracht in het beloofde land. Abraham moest voortaan wandelen in het Licht en niet meer in de duisternis. Hij was de eerste Hebreër van het Hebreeuwse volk, die overstak naar Gods land! Hebreër (“ievrie” – עִבְרִי ) betekent letterlijk “iemand van de overzijde”.

Dit geldt ook ons! Luk. 14:26-27,33 – “Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn. En wie zijn kruis niet draagt, en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn. .... Alzo dan een iegelijk van u, die niet verlaat alles, wat hij heeft, die kan Mijn discipel niet zijn.” Leest u ook Matth. 10:34-35.

Natuurlijk moeten we niet letterlijk onze dierbaren verlaten. Maar wel hun zogenaamde licht, hun duistere, ongelovige en/of afgodische denkwijzen. We moeten oversteken naar de overzijde. Voortaan komt het licht, waarmee wij op ons levenspad wandelen van Jezus, Die zei in Joh. 8:12 – “Jezus dan sprak wederom tot henlieden, zeggende: Ik ben het Licht der wereld; die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.” Jezus en Zijn Heilige Geest zullen ons in al de Waarheid leiden.

Afkappen, d.w.z. ons volledig bekeren van het wereldse gedachtengoed en Jezus 100% volgen, zal niet altijd gemakkelijk zijn. Neen! Ook Abraham had het niet gemakkelijk. Hij ging na de opdracht van God op weg, maar bleef nog jarenlang in Haran steken, vóórdat hij verder trok naar Kanaän. Maar wij mogen onze kracht ontvangen van Jezus, Die aan Zijn hemelse Vader gehoorzaamde en Zijn rijkdom en hoge positie in de hemel verliet om op aarde voor ons aan het kruis te sterven (Fil. 2:6-9). Wat een geweldig voorbeeld!

### De tweede uittocht – uit Egypte

De tweede uittocht betekent voor ons als Gods kinderen allereerst, dat wij uit genade door Jezus' kruisoffer geheel worden verlost van de macht van de zonde, de zogenaamde zondeslavernij (Rom. 6). Hierover wil ik het niet hebben. Maar wél, dat deze uittocht ook betekent, dat wij bevrijd moeten worden van verlangen naar vlees en wereld.

Zoals u allen zult weten, was het volk Israël geknecht in Egypte. In hun ellende riepen zij uiteindelijk tot God en Hij bevrijdde hen uit dit huis van slavernij. En daarna leidde God Israël dwars door de woestijn naar het beloofde land. Ex. 6:4-7 – “En ook heb Ik gehoord het gekerm der kinderen Israëls, die de Egyptenaars in dienstbaarheid houden, en Ik heb aan Mijn verbond gedacht. Derhalve zeg tot de kinderen Israëls: Ik ben de HEERE! en Ik zal ulieden uitleiden van onder de lasten der Egyptenaren, en Ik zal u redden uit hun dienstbaarheid, en zal u verlossen door een uitgestrekte arm, en door grote gerichten; En Ik zal ulieden tot Mijn volk aannemen, en Ik zal u tot een God zijn; en gijlieden zult bekennen, dat Ik de HEERE uw God ben, Die u uitleide van onder de lasten der Egyptenaren. En Ik zal

*ulieden brengen in dat land, waarover Ik Mijn hand opgeheven heb, dat Ik het aan Abraham, Izaak, en Jakob geven zou; en Ik zal het ulieden geven tot een erfdeel, Ik, de HEERE!”*

Het is goed dat we ook nu eens onderzoeken, wat de betekenis van de naam Egypte is. “Egypte” is in het Hebreeuws “mitsrajiem” ( מִצְרַיִם ), hetgeen “dubbele ellende” betekent. Egypte was een dubbelhartig, tweeslachtig land en voor Israël een dubbele ellende. Hoezo dubbele ellende? Omdat er enerzijds slavernij en slavenarbeid was, maar anderzijds een overvloed aan voedsel, dat heus lang niet altijd volop voor Israël beschikbaar was, maar waaraan men toch gebonden was. En dit voedsel bond hen aan Egypte!

Het is leerzaam om in de bijbel te ontdekken, dat tijdens de woestijntocht Israël nooit de slavernij en het harde werken miste, maar wél de overvloed aan lekker eten in Egypte. Dáárom was Egypte een dubbele ellende. De slavernij was ellende, maar de gebondenheid aan de Egyptische voorzieningen eveneens.

Het gevolg was dramatisch! Want toen God hen in de woestijn voedde met Manna, het brood uit de hemel, toen verachtte men dit voedsel en verlangde naar vlees. Steeds weer verlangde men naar de vleespotten van Egypte. Num. 11:4-6 – *“En het gemene volk, dat in het midden van hen was, werd met lust bevangen; daarom zo weenden ook de kinderen Israëls wederom, en zeiden: Wie zal ons vlees te eten geven? Wij gedenken aan de vissen, die wij in Egypte om niet aten; aan de komkommers, en aan de pompoenen, en aan het look, en aan de ajuinen, en aan het knoflook. Maar nu is onze ziel dor, er is niet met al, behalve dit Man voor onze ogen!”*

Toen gaf God hen behalve Manna ook maar vlees. Hij zond kwakkelen, maar tegelijkertijd viel Zijn oordeel. Num. 11:33 – *“Dat vlees was nog tussen hun tanden, eer het gekauwd was, zo ontstak de toorn des HEEREN tegen het volk, en de HEERE sloeg het volk met een zeer grote plaag.”*

Ja, broeders en zusters, dit is ook de waarschuwing voor ons. Wij vinden het fijn om verlost te worden van de zondeslavernij in de wereld. Daar verlangen wij beslist niet naar terug. Maar zodra het leven zwaarder wordt, verlangen wij, i.p.v. naar Gods voedsel, vaak weer naar de voorzieningen, luxe en overvloed van die zondige wereld. Gebonden te zijn aan de zondemacht is ellende, maar gebondenheid aan de wereld óók. Want het wekt lust in ons op. Lust naar vleselijke genietingen. En daarop rust latent Gods toorn. Wat zei Jezus hierover?

Luk. 4:4 – *“En Jezus antwoordde hem, zeggende: Er is geschreven, dat de mens bij brood alleen niet zal leven, maar bij alle woord Gods.”*

Joh. 4:32-34 – *“Hij zeide tot hen: Ik heb een spijs om te eten, die gij niet weet. Zo zeiden dan de discipelen tegen elkander: Heeft Hem iemand te eten gebracht? Jezus zeide tot hen: Mijn spijs is, dat Ik doe den wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbrengende.”*

Joh. 6:32-35 – *“Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel; maar Mijn Vader geeft u dat ware Brood uit den hemel. Want het Brood Gods is Hij, Die uit den hemel nederdaalt, en Die der wereld het leven geeft. Zij zeiden dan tot Hem: Heere, geef ons altijd dit Brood. En Jezus zeide tot hen: Ik ben het Brood des levens; die tot Mij komt, zal geenszins hongeren, en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.”*

Laten we alert blijven, dat wij na onze bekering en wedergeboorte (onze verlossing uit de macht van zonde) niet blijven verlangen naar vlees, maar wel naar het ware Brood uit de hemel. Dus naar Jezus, het Woord Gods! Want in Hem is het eeuwige leven (Joh. 6:53-58).

Geliefde broeders en zusters, volgende week gaan we verder met de derde en de vierde uittocht. Moge Jezus u en mij deze week overvloedig zegenen. Amen.

(Wordt vervolgd)